

VOOR DE TWEEDE KEER WEES

Myranda Hilhorst (52) is vijf als ze door haar biologische moeder ter adoptie wordt afgestaan in Zuid-Korea. Ze is bijna vijftig als haar adoptiemoeder het contact rigoureuus verbreekt. Opnieuw verliest ze haar moeder, opnieuw is ze wees.

Tekst **ELINE DOLDERSUM** Fotografie **IRIS PLANTING** Visagie **INEKE BRUGMAN**

“Het was een mooie zondag in februari toen mijn moeder bij ons voor de deur stond. Mijn twee dochters keuvelden in de tuin en mijn man zette koffie. Mijn moeder schoof aan tafel, maar hield haar jas aan. Ik voelde meteen dat er iets aan de hand was. ‘Ik wil geen contact meer met je,’ was wat ze zei. BAM! Zo uit het niets. De rillingen liepen over mijn rug. Ik was in shock en snapte niet wat er gebeurde. Sinds het overlijden van mijn vader in 2008 had ik ruim tien jaar voor haar gezorgd. Ik deed alles voor haar. Wat had ik fout gedaan? Mijn moeder kwam met een lijst vol verwijten over wat ik in haar ogen niet goed deed, maar naar mijn antwoord dat ik het altijd met de beste intenties had gedaan, werd niet geluisterd. Ze vertrok. Het was de laatste keer dat ik haar heb gezien. Na mijn biologische moeder verloor ik nu ook mijn adoptiemoeder. Ik ben geboren in Zuid-Korea, waar ik de eerste vijf jaar van mijn leven heb

gewoond. Samen met mijn vader, mijn moeder en mijn broertje. Ik kan me niet veel herinneren van die tijd, maar ik weet nog wel dat ik elke dag op een heuvel stond te wachten totdat mijn vader uit zijn werk kwam. Als ik hem aan zag komen lopen, was ik zo intens blij. Net als hij. Mijn vader was altijd geïnteresseerd. Door hem voelde ik me gezien. Het verdriet was dan ook groot toen hij plotseling overleed aan een hartaanval. Ik was toen net vier. Met mijn moeder en broertje verhuisde ik naar de familie van mijn moeder. Zij leefden onder erbarmelijke omstandigheden, er was amper geld en het lukte mijn moeder niet om voor ons te zorgen. Ze besloot mijn broertje en mij af te staan ter adoptie. Veel weet ik daar niet meer van. Behalve dat ik van de een op de andere dag in een kindertehuis zat en mijn moeder nooit meer heb gezien. In het tehuis kwamen er steeds kinderen bij, maar er gingen ook kinderen weg. Telkens vroeg ik me af wanneer wij zouden vertrekken én waarheen. Een van de laatste dingen die ik me kan herinneren van die tijd is, dat ik samen met veel andere Zuid-Koreaanse kinderen in het vliegtuig zat.

“**Na mijn biologische moeder verbrak ook mijn adoptiemoeder het contact**”

Adoptie

Rondom adoptie in het buitenland zijn er heel wat misstanden geweest. Maar ook hier in Nederland kan het fout gaan in het gezin. Dat ondervond Myranda: ‘Aandacht voor mij was er amper.’

Ik was sterk ondervoed, erg ziek en voelde me heel alleen. Ik kende niemand en had geen idee wat er zou gebeuren of waar ik terecht zou komen.

Niet gezien

Samen met mijn broer, die al een week eerder naar Nederland was vertrokken, kwam ik terecht in een Nederlands adoptiegezin. Behalve de nieuwe cultuur, een vreemde taal en ander eten, had ik vooral veel moeite met het feit dat ik anders was dan andere kinderen. Als we boodschappen deden, werd ik altijd aangestaard. ‘Aapjes kijken,’ noemde ik het. In mijn adoptiegezin voelde ik me niet gezien. De meeste aandacht ging uit naar mijn broer. Al vanaf het eerste moment kreeg hij een voorkeursbehandeling en dit werd alleen maar erger toen hij hevige gedragsproblemen ontwikkelde. Aandacht voor mij was er amper. Mijn moeder was niet geïnteresseerd in hoe het op school ging, kwam nooit bij mijn sportwedstrijden kijken en bij prestaties als een goed rapport pronkte ze vooral bij anderen met mij, maar zelf kreeg ik nooit een compliment. Ondertussen probeerde ze wel mijn leven te regisseren. Zij bepaalde welke vriendinnen op mijn verjaardagsfeestje kwamen, dat ik orgel ging spelen en naar welke middelbare school ik zou gaan. Dat ik heel andere vriendinnen had, liever piano speelde en naar dezelfde school wilde als waar al mijn vriendinnen heen gingen, deed er niet toe. Mijn stem deed er niet toe. Ik cijferde mezelf steeds meer weg en liep de hele dag op eieren. Het was óf mijn broer die uit zijn vel sprong óf mijn moeder die ineens van stemming kon wisselen. Ze had psychische problemen en werd meerdere malen opgenomen in een psychiatrische instelling. Op mijn vader kon ik ook niet terugvallen. Die was óf aan het werk óf mentaal afwezig, omdat hij zich zorgen maakte om het gedrag van mijn broer en moeder. Ik probeerde iedereen zoveel mogelijk te *pleasen*. In de hoop dat het rustig zou blijven in huis, maar ook in de hoop dat ik geaccepteerd zou worden. Dat ik het

Achter het nieuws

goed zou doen én gezien zou worden. Dit gebeurde niet. Mijn hele jeugd was ik nooit goed genoeg. Ik kreeg afwijzing op afwijzing. Van mijn biologische moeder, mijn adoptie-moeder, mijn adoptievader en zelfs mijn biologische familie.

Ik heb ze in 2000 opgezocht samen met mijn man. Het was bijzonder om ze te zien. Vooral het stukje herkenning. Het gevoel dat ik éven niet anders was, maar ergens bij hoorde. In mijn tante zag ik veel van mezelf. Ik heb na dat bezoek geprobeerd om contact met ze te houden, maar een reactie bleef uit. Voor hen was het misschien voldoende om te zien dat het goed met mij ging, maar voor mij voelde het wederom als een afwijzing.

Schrijvend

De twee jaar nadat mijn moeder het contact verbrak, heb ik me heel ellendig gevoeld. Ik snapte niet waarom ze mij niet meer wilde zien. Ik schaamde me ook, want als ze het contact zo rigoureuus verbrak, dan móest er toch wel iets mis met mij zijn? Eigenlijk pas toen ik hulp had gezocht, voelde ik dat het niet aan mij lag. Dat ik goed ben zoals ik ben. Mijn hele leven heb ik geprobeerd om geaccepteerd, gezien en gewaardeerd te worden door mijn adoptiemoeder, maar ik weet nu dat dat nooit zal gebeuren. Dat is schrijvend, maar geeft ook rust. Ik kan het daardoor ook meer loslaten. Al betekent dat niet dat de opvoeding en haar gedrag niet heel veel schade hebben toegebracht. Ik heb mezelf jarenlang weggecijferd, waardoor ik eigenlijk helemaal niet weet wie ik ben, wat ik leuk vind en waar ik goed in ben. Dat is een zoektocht waar ik nu volop in zit. Maar ik zet de belangen van een ander ook nog steeds voor die van mezelf. In mijn werk was ik áltijd op zoek naar waardering, maar ook privé ben ik soms nog steeds bang om afgewezen te worden. Als ik voorstel om uit eten te gaan met vrienden en ik heb na een aantal dagen nog geen reactie, bekruipt mij meteen dat onzekere gevoel. Ben ik nog wel de moeite waard? Vinden ze mij wel leuk genoeg? Afwijzing is zo'n levensgroot thema in mijn leven. Sinds korte tijd gaat het beter, maar het zal altijd z'n sporen nalaten. Dát doet mij nog steeds veel verdriet.

ADOPTIE

- Tussen 1970 en 1988 kwamen er ruim 4000 Koreaanse kinderen naar Nederland.
- Het was de eerste generatie buitenlandse adoptiekinderen.
- Myranda was één van deze kinderen. Ze schreef het boek *Wees - Moederliefde onder voorwaarden over haar adoptie, het disfunctionele gezin waarin ze terecht kwam en haar zoektocht naar zichzelf. Voor meer informatie: www.mijnlevenservaring.nl*
- In 2020 zijn er 70 adoptiekinderen uit het buitenland in Nederlandse adoptiegezinnen geplaatst.
- In 2019 waren dit nog 145 kinderen, blijkt uit cijfers van het Nederlands Jeugd Instituut.

Jezelf zijn

Ik zet grote vraagtekens bij adoptie. Ik was in de veronderstelling dat ouders wel van je moeten houden als ze zo bewust voor een kind kiezen. Dat je dan je kind centraal zet en er alles voor doet. Dat was een illusie. Ik stond zéker niet centraal en het belang van mijn moeder heeft altijd voorop gestaan. Het voordeel van adoptie

is dat ik niet belast ben met de genen van mijn adoptiemoeder en het zelf anders kan doen.

Ik kijk sinds korte tijd met een andere bril naar mijn leven. Met meer compassie. Ik weet dat ik er mag zijn, dat ik mag kiezen voor mezelf en mag doen wat ik leuk vind. Dit is ook wat ik mijn twee dochters probeer mee te geven in de opvoeding. Ik heb mijn dochters altijd de ruimte gegeven om hun eigen keuzes te maken, om zich te ontwikkelen tot eigen persoonlijkheden. Ik wil dat ze zich gezien, gehoord en gerespecteerd voelen.

Achteraf gezien is het verbreken van het contact alleen maar goed geweest. Het heeft zóveel in gang gezet. Ik heb mezelf beter leren kennen, gebeurtenissen kunnen verwerken en opnieuw kunnen beginnen. Ik heb mijn inzichten gebundeld in een boek in de hoop dat het anderen helpt, dat ze voelen dat ze niet alleen zijn en dat je met de juiste hulp jezelf weer kunt terugvinden. Ik ben er nog niet, maar ik durf wel te zeggen dat ik er sterker uit ben gekomen. Dat ik voor het eerst in mijn leven écht mezelf kan zijn.” ●